

Pelastuskoirien SM-Joukkuekatselmus 2011

Helsinki 16.-18.9.

Stadi ei ollut liikaa susirajan koirille, vaan tuliaisina oli hopeaa SM-kisoista! Hyvä me ja meidän joukkue! Joukkueeseen kuului siis Lea ryhmänjohtajana, koirakkoina Kaisa ja lapinporokoira Oili, Johanna ja sileäkarvainen noutaja Topi sekä minä ja Martti.

Perjantai alkoi ilmoittautumisella, joka oli tehtävä klo 17 mennessä. Ei mennyt edes tiukalle, vaan meidän auto olipaikalla ainakin kahtakymmentä vaille. Tämän jälkeen ruokailu ja odottamaan avajaisia ja ennen kaikkea ryhmänjohtajien palaveria, jossa toivottavasti selviäisi ensimmäisen illan ja yön kuviot. Kisoissa oli mukana ihan oikea valokuvaaja, Eeva Oinonen, ja jokaisesta joukkueesta otettiin myös virallinen ryhmäkuva. Muut joukkuekuvat ja muitakin kuvia löytyy Hepekon kisasivuilta osoitteesta <http://www.hepeko.net/pekosm2011.html>.

Kuva: Eeva Oinonen

Lean tullessa ryhmänjohtajien palaverista, ilmeestä pystyi päättelemään edessä olevan vähintäänkin mielenkiintoinen viikonloppu. Taskusta löytyi neljä matkailijalippua, jotka oikeuttivat matkustamaan bussilla, metrolla ja ratikoilla pe-la, sekä lisäksi noin puhelinluettelon paksuinen aikataulukirjanen... Outs.

Illalla päästiin sitten (omilla autoilla) ensimmäiselle rastille, joka meidän joukkueelle sattui olemaan Staran varikkoalue. Oli tapahtunut auto-onnettomuus, josta muutama nuori oli lähtenyt karkuun ja piiloutunut mahdollisesti kyseiselle alueelle. Alue oli valtavan kokoinen ja aikaa käytettävissä 10 min, ilmoittakaa kaikista havainnoista ja merkkauksista. Kaikki koirat yhtäaikaan töihin. Nyt kun ollaan Kaisan kanssa käyty nuo etsintäkurssi kakkonen ja rj-kurssit lähiaikoina, joissa ollut runsaasti puhetta siitä, että tietyissä tilanteissa koirat työskentelevät liinassa, niin tottahan se vaikutti myös tähän. Vielä kun tehtävänannossa kuvattiin aluetta runsasliikenteiseksi, niin heti mielessä, että ok, tehtävä on tarkoitettu kiinnisuoritettavaksi. Juu ei ollut, vaan jälkikäteen selvisi, että tässä tehtävässä olisi nimenomaan haluttu nähdä liikkuvia koiria. Joita meidän joukkue todellakin edustaa, mutta eivät nyt päässeet esille. Martin kanssa ennätettiin kuitenkin nostamaan yksi mm juuri ajan tullessa täyteen. Tältä rastilta jäi myös varmasti ikuisesti kestävä vitsi -80 pisteen kakasta 😊

Seuraava rasti oli annettu suoritettavaksi Kontulassa, ja odotuspaikaksi määrättiin Kontulan ostari. Pari tuntia odottelua, jonka jälkeen päästiin Helsingin Energian voimalaitokseen. Tehtävänkuvauksessa oli tapahtunut räjähdys ja tila tuli tarkastaa nopeasti, aikaa 10 min (tai sitten se 15...). Tässä tehtävässä ei koirilla ollut muuta tarkoitusta, kuin osoittaa kykynsä kulkea ritiläportaissa. Rasti oli erityisesti ryhmänjohtajien painetesti, josta Lea selvisi enemmän kuin erinomaisesti!

Tilassa oli kolme henkilöä ja yksi nukke, eivät siis mitenkään piiloutuneita. Erikoisuustena oli Virve-puhelin yhden loukkaantuneen vierellä, jonka kautta yksi loukkaantuneista huuti apua erillisestä lauhdutustilasta. Ensiapua ei täällä tarvinnut antaa.

Tehtävä meni ihan hyvin, loppuselvityksessä ilmoitettiin vahingossa yksi loukkaantunut kahteen kertaan, josta miinukset, mutta silti hyvät pisteet rastilta.

Lämpökeskukselta mentiin suoraan ensiapurastille, koirat jäi paikallaoloon ulos, kun meillä oli tehtävä sisällä. Autettava henkilö oli tippunut portailta, maaten vielä puolittain alimmilla rappusilla. Tajunnantaso heikkeni ajan myötä ja tehtävä muuttui elvytykseksi, jonka joutui kaikki ryhmän jäsenet suorittamaan. Pientä hämmenystä aiheutti hätäpuhelun soitto, joka me tehtiin "leikisti". Linjoille oli kuitenkin varattu oikea hätäkeskuspäivystäjä, jolle puhelu ohjautui – sitten kun sinne soitimme. Muutoin rasti meni ihan hyvin osaltamme, huomauttamista tuli lähinnä elvytyksen liian hitaasta painelutiheydestä ja ryhmän keskinäisestä tehtävänjaosta.

Kuvat: Lea Kilpeläinen

Alkuyöstä alkoi sitten suunnistus – Helsingin keskustassa. Voin kertoa, että oli tiivis tunnelma bussissa, jossa kaikki joukkueet matkusti kohti keskustaa, eli yhteensä melkein 20 koiraa plus muut matkustajat. Ikkunatkin alkoivat höyrystyä, kun ilmastointi tenäsi ja tietyö seisotti bussia kotvan...

Rastit oli annettu koordinaatein ja kotva meillä meni selvittäessä, miten ne saadaan gepsiin syötettyä. Tämä onneksi selvisi ja päästiin keskustassa suunnittelemaan käytäviä rasteja. Niitä oli yhteensä pitkälle toistakymmentä, ja kaikkia ei voinut ennättää käydä. Kaksi pakollista rastia, mutta muut sai valita. Jokaiselle rastille oli annettu kysymys, tai tehtävä, esim. laskea portaat tms. Samoin rastit oli pisteytetty, toiset arvokkaammin kuin toiset.

Ensimmäisenä suunnattiin pakolliselle rastille Tuomiokirkolle. Siellä suoritettiin portailla myös esine-etsintä, jossa englanninkielinen matkailija oli hajottanut laukkunsa levittäen ne pitkin portaita. Joukossa oli myös vääriä esineitä, joista sitten miinuspisteitä... Koko portaat ei tietenkään olleet alueena, vaan alue oli rajattu. Meillä tehtävää suoritti Martti ja Topi, jotka toivatkin hyvin esineitä. Arvokkaimpia oli kolikot, jotka saatiinkin kaikki talteen, vaikka Martilla olikin vaikeuksia saada niistä otetta. Onneksi oli Topi, joka olikin ihan kone keräämään niitä!

Muita käytäviä rasteja oli muun muassa Väestönsuojelumuseo, jonne ei päästy sisään, vaikka tarkoitus olikin. Esplanadin puistosta tuli laskea patsaat ja suihkulähteet ja Eduskuntatalolta käydä katsomassa elukoiden kuvat. Tähän tyyliin mentiin läpi yön, kunnes kyyti tuli hakemaan klo 04. Tämän jälkeen suihkuun ja nukkua ennätettiin vajaa kaksi tuntia.

Lauantaina kulkeminen tapahtuikin sitten julkisia käyttäen. Aamulla suunnattiin ensimmäisenä Linnanmäen puistoon. Siellä suoritettavaksi tehtäväksi tuli puistoetsintä, jossa autistinen nuori nainen piileksi. Etsintä tuli tehdä huomaamattomasti, eli ohjaajilta ja koirilta liivit ja valjaat poikkeen. Sinänsä ristiriitaista koiralle, että koko päivä patsastellaan liiveissä ja kun lähdetään töihin, niin ne otetaan pois... Koirien ja ohjaajien tuli tosiaan olla koko ajan kaupungilla liikkeessä edustusvermeissä, eli liivit ja valjaat päällä.

Tähän tehtävään lähti kaikki kolme koiraa yhtäaikaan, ja aikaa meni 6 minuuttia, kun Johanna oli bongannut tytön puskasta.

Seuraavaksi meidät komennettiin Lapinlahteen. Syönnin jälkeen ennätettiin taas kotvanen odotella puistossa, joka menikin rattoisasti nukkuessa. Lapinlahdessa tehtävänä oli rakennusetsintä Marian sairaalassa. Etsintä toteutettiin kohteittain, eli annettiin tietyt kohteet, ja niihin tietty aika.

Yläkerrassa tehtävänä oli tarkastaa kaksi käytävää, aikaa 5 min. Ohjaaja ei saanut mennä käytävän kynnyksen yli, vaan koiran tuli suorittaa tehtävä yksin. Huoneiden ovet oli vedetty auki käytävään, joten koiran suoritusta ei näkynyt ollenkaan. Lisäksi koiran alkaessa ilmaista, ohjaaja ei silloinkaan saanut mennä ilmaisulle, vaan tuomari kävi tarkistamassa, jonka jälkeen koira tuli kutsua pois. Meillä tehtävää lähtivät suorittamaan Topi ja Martti. Martti otti ukon ylös meidän käytävältä ja teki erinomaisen ilmaisun.

Seuraavana oli tarkistettavana erillinen huoneisto, rakennuksen sisällä. Täällä kävi Martti ensin, pieni merkkkaus yhdessä kohdassa, mutta muuten tyhjä. Topi kävi vielä Martin jälkeen, merkkkaus samassa kohdassa, mutta ilmoitettiin kerros tyhjäksi. Ja tyhjä se oli.

Kellari tuli tarkistaa koiran jälleen itse, ohjaajan jäädessä yläkertaan. Täällä meillä kävi Oili ja Martti, ja sieltä saatiinkin se ainut maalimies ylös.

Tarkistettavana oli vielä kakkoskerros, jonka Martti kävi yksin tarkistamassa, nostaen sieltä kaksi maalimiestä. Toinen oli parvekkeella, ja Martti merkkasi hyvin oven, jonka vuoksi älysin sinne kurkatakin. Lea jäi hoitamaan sitä ja jatkettiin Martin kanssa etsintää. Toinen maalimies löytyi arkistointihuoneesta ja tälle hieno ilmaisu. Kyllä se Martti on vaan taitava! Mieltä lämmitti kovasti myös tuomarin kehu Martista 😊

Tässä oli rakennusetsintä meidän osalta ja seuraavana oli piha-alueen tarkastus, jonne lähti Topi ja Oili, Martin jäädessä vähän huilimaan. Aikaa tarkistukseen 15 min, ja alueen sai käydä läpi vain vastapäivään rakennuksen kiertäen ja takaisin päin ei saanut palata. Rannalta Oili ja Kaisa löysivät yhden maalimiehen. Martin kanssa kuljettiin perässä ja Martti löytyi ratahenkilöstöltä pudonneen kameralaukun, eli hyödyksi oltiin mekin 😊 Muita kadonneita ei ulkoa löytynyt.

Iltapäivän päätteeksi suunnattiin vielä takaisin Linnanmäelle ja puistoon tekemään tottelevaisuutta. Tottis suoritettiin siten, että yksi koira kerrallaan kävi tekemässä määrätyt jutut, muiden ollessa paikallaolossa. Määrätyt jutut olivat uusi IPOR-kokeisiin tuleva liikesarja, jossa yhdistyy jäävä liike, luoksetulo, pysäytys, asennonvaihdos ja jälleen luoksetulo. Paikalla oli liikkeenohjaaja, joka käskytti pysäytykseen jne. Tämä meni kaikilta meidän koirilta erittäin hyvin.

Seuraaminen suoritettiin siten, että ryhmänjohtaja teki seuraamiskaavion pitkän suoran jokaisen koiran kanssa, ja oma ohjaaja teki sitten henkilöryhmän, jossa muut ohjaajat pyörivät. Lea selvisi tehtävästä jokaisen kanssa hyvin, samoin seuraamiset onnistuivat muutenkin hyvin.

Lopuksi suoritettiin vielä koiran kantaminen viestinä siten, että koiralla oli kaiken kaikkiaan neljä kantajaa. Topi ja Oili selvisivät tehtävästä erinomaisesti, kun Martti murahti Kaisan ja Johannan välissä (Johanna epäili, että siihen sattui vaihdossa). Lisäksi pullikoi Kaisan lähtiessä kantamaan ja laskiessa koiraa.

Tottelevaisuuden tasoksi meille annettiin ryhmänä erittäin hyvä, eli hieno homma!

Puistossa suoritettiin myös väri viesti, jossa esineruudusta, noin 3×3 metrin alueelta tuli hakea vain oranssit ja punaiset esineet. Lisäksi siellä oli muun muassa tennispalloja, noutokapuloita ja hanskoja. Punaiset ja oranssit esineet olivat esimerkiksi porkkanoita ja tomaatteja, sekä yksi kulho ja koiran lelu. Leikiksihän meillä tehtävä meni. Martti toi molemmat tennispallot ja puruluun... Mutta tehtävän tarkoitus olikin katsoa, kuinka ohjaajat alkavat painostamaan koiria, kun ne eivät teekään siten, kuin pitäisi.

Lauantaina selvittiin kuitenkin suhteellisen ajoissa nukkumaan, ja sai ihan kunnan yöunetkin. Täksi yöksi sain Johannalta ylimääräisen ilmatäytteisen patjan oman vaahtomuovisen alle, joka tuntuikin ihan luksukselta koulun juhlasalin lattialla nukkuessa. Koirat nukkuivat autoissa.

Sunnuntaina suunnattiin Oittaaalle Espooseen. Parkkipaikalta meidät haettiin VPK:n autolla joukkueittain tehtäväpaikalle. Autossa tuli uutislähetys, joka valotti tulevaa tehtävää. Hienosti keksitty yksityiskohta!

Edessä oli kolme tehtävää. Ensimmäisenä suoritettiin haku hyvin pienellä alueella (n. 150×300 metriä), jossa tuli olla kaikkien koirien yhtäaikaa. Aikaa 15 min. Alue rajautui reunoiltaan ojaan ja peltoon, ja takaraja raunioalueeseen, jonne ei tietenkään saanut mennä. Martin kanssa lähdettiin pellon reunaan ja käytiin takarajaa pitkin, Oili lähti ojan vartta ja Topi keskelle. Tässä oltaisi voitu esittää niitä liikkuvia koiria, mutta kun alue oli niin pieni, niin koko ajan sai olla kutsumassa koiraa lähelle.

Yhden maalimiehen Topi löytyi keskusalueelta ja toisen arveltiin jääneen meiltä sinne, kun tehtävänannossa oli puhetta kahdesta kadonneesta vanhuksesta, joista toinen liikkuu rollaattorilla. Lea oli kuitenkin varma, että alue on tarkistettu ja tyhjäksi muuten osoitettu, miten sitten olikin! On meillä vaan pätevä ryhmänjohtaja, ei voi muuta sanoa. Eikä me oltu ainuita meidän ryhmänjohtajan erinomaisuudesta, vaan muiltakin tuli kommentia rj:n hyvistä hermoista 😊

Toisena rastina oli ketteryys. Siellä tehtävänä oli suorittaa muutama rakennelma vapaasti, mutta siten, että liike alkaa ja päättyy perusasentoon. Ensimmäisenä oli laatikkoportaat ylös (yli minun pään korkeuden), siellä lankulla pari metriä ja seuraavia portaita alas. Toisena oli ihan tikapuut vaakatasossa. Näiltä Martti lipesi alas, nousi ylös ja lipesi taas alas ja piteli takajalkaansa ylhäällä. Kylläpä säikäytti, mutta hieronnalla meni ohi. Puu osui ilmeisesti polveen ja antoi tärskyn siihen. Kolmanena oli jälleen portaat, lankku ja portaat alas. Kauko-ohjauksena oli hauska rasti, jossa koira tuli lähettää suorassa linjassa olevalle männylle, noin 20 metrin päähän, josta suoraan eteenpäin pöydän luo, jossa oli koristepatsaita parisen kappaletta. Helppoa kuin heinänteko – Martin mielestä. Kaikista koirista vain kolme suoritti kauko-ohjauksen ja kaksi niistä oli meidän koiria. Täältä saatiinkin ylivoimaisesti parhaimmat pisteet.

Viimeisenä suunnattiin sitten raunioille. Nelosen uutisryhmä saapui paikalle juuri ennen meidän suoritusvuoroa ja halusivat laittaa myös koiralle kameran selkään. Marttia ei paljoa kamera haitannut, mutta kameraa saattoi haitata Martin meno... Toivotaan, että siitä saadaan kuitenkin kuvaa myöhemmin.

Raunioiden etsittävää määrää ei ollut tarkkaan tiedossa, aikaa 10 minuuttia tarkastaa koko alue. Ohjaaja ei saanut liikkua kasoilla, paitsi koiran alkaessa ilmaisemaan. Meiltä lähti kaikki koirat yhtäaikaa hommiin. Martin kanssa lähdettiin heti tehtävään oman alueen selvittyä, ja taas sai syyn ihmetellä koiran ihmeellistä nenää. Yleisöä oli paljon paikalla, mutta Marttin nosti nenän ylös jo ennen yleisöä ja suuntasi suoraan kohti ensimmäistä maalimiestä. Paikantaminen vei aikaa, kun oli haasteellisessa paikassa betonielementtien keskellä, lattian alla. Joutui etsimään kotvan reittiä, kuinka päästä sisälle. Mutta sinne teki ilmaisun ja

jatkettiin matkaa. Lea pyysi meitä tarkistamaan toisen koiran tekemän merkkauksen, ja Martti ilmaisikin piilon selvästi. Sitten loppuikin aika. Meni kyllä ihan liian nopeasti.

Poistuttiin alueelta, ja saimme ohjeet, että yksi koira voi palata alueelle vielä viideksi minuutiksi. Martti valittiin tehtävään. Lean suunnitelma oli, että käytiin tarkistamassa jälleen toisen koiran tekemä merkkkaus. Martti teki sinnekin ilmaisun ja sai vielä yhden toisenkin maalimiehen ylös. Tuomari sanoi jälkikäteen, että koira olisi vielä saanut kolmannenkin ylös, mutta ohjasin sen juuri silloin tarkistamaan sitä varmistusta vaativaa piiloa. Hitsi vie, mutta koira teki kyllä hienon työn!

Pistetilanteitahan ei saa selville ennen kuin kaikki joukkueet on suorittaneet kyseisen rastin, joten mitään kuvaa pistetilanteesta ei ollut ennen palkintojen jakoa. Yllätys oli siis vain positiivinen, kun saimme kuulla olevamme hopealla! Kättelyssä tuomarit vielä kehuivat meidän joukkueen hyvää ketteryys- ja rauniosuorituksia 😊

Eli katselmus oli tänä vuonna hyvin urbaani, ainakin verrattuna tyypillisiin etsintätehtäviin, joita meidän leveysasteilla eteen tulee. Sitä suuremmalla syyllä saa olla ylpeä meidän koirista, jotka selviytyivät mallikkaasti kaikista tehtävistä!

Lopulliset sijoitukset:

1. Tassut Salo
2. Popeko Joensuu
3. HEPeKo Helsinki
4. Keski-Suomen Pelastuskoirat
5. Porvoon Palveluskoirat
6. Turun Palveluskoiraharrastajat
7. SKOS 111

Kuva: Eeva Oinonen